

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky a soudců Martiny Kotouček Mikoláškové a Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 10. 2025, č. j. MSP-869/2025-OSV-OSV/2,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 2. 10. 2025, sp. zn. Si 331/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a současně prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím částečně odmítl žalobcovu žádost o informace ze dne 20. 8. 2025, jíž žalobce 1) „Požaduje vymezit a zdůvodnit tvrzení v shora cit usnesení o tzv. pořádkové pokutě.“, 2) „Požaduji prokázat a doložit tvrzení uvedené v cit usnesení KS-Praha (to je 54 A 58/2025-13 z 7.8.tr.) pod bodem 8 až 16 cit usnesení!!“, 3) Požaduji pořídit kopii spisu KS-Praha čj. 2157/92 jelikož jeho existence mně byla na IC upřena“ a 4) Jaký je rozdíl mezi postupem senátu 54 A z 7.8.tr a Maxo v případě Bk.“.
2. V žalobě žalobce uvádí, že žalobu podává „do dalšího tendenčního rozhodnutí žalovaného, který svým tendenčním rozhodnutím kryje protiprávní letitý postup KS-Praha“. Dále uvádí, že „soudci KS-Praha jednání dle po. Objednávky. Moji osobu dehonestují. Uvedený systém logicky vytvořil a děje pod patronací žalovaného“. Dále žalobce konstatoval, že vznáší požadavek podle § 36 odst. 3 s. ř. s. a námitku podjatosti Krajského soudu v Praze a Městského soudu v Praze.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anna Řežábková

K důvodu pro odmítnutí žaloby

3. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání. Shledal, že tomu tak není.
4. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
5. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný.
6. Již v usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, Nejvyšší správní soud dovodil, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany žalobcových veřejných subjektivních práv sledují vedení sporu pro spor samotný.
7. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2024 je žaloba nepřípustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva.
8. Od 1. 1. 2024 tedy zákonodárce zákaz zneužití práva podat žalobu podle s. ř. s. akcentoval a výslovně stanovil, že se jedná o nutnou podmínku řízení, jejíž nesplnění soudu brání věc posoudit meritorně.
9. Zdejší soud v usnesení ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 A 71/2023-11, podrobně shrnul, že je mu z jeho vlastní úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství různých žalob, jejichž hlavní myšlenkou je zpravidla žalobcem tvrzené dávné pochybení školského úřadu ve věci jeho přijetí na střední školu a s tím související žalobcův nízký starobní důchod, případně blíže nespecifikovaná trestní řízení týkající se Městského úřadu Čáslav. Žaloby obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce podle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a účasti v disidentském hnutí, jež má podle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit. Soud proto zmíněným usnesením č. j. 54 A 71/2023-11 odmítl žalobcovu žalobu, protože představovala zjevné zneužití práva. V tomto usnesení soud žalobce také poučil o tom, že i v budoucnu může jím podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu.
10. Takto kupříkladu soud usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 49 Ad 2/2023-18, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci žalobcova příspěvku na živobytí, neboť žalobce ani po předchozí výzvě soudu nebyl ochoten doplnit relevantní žalobní body a toliko trval na tom, že je perzekuován podle metodiky Státní bezpečnosti. Stejně tak rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jinou žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, neboť v tamním případě byly žalobní body sice vzneseny, nicméně se téměř netýkaly napadeného rozhodnutí, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a řádně o tomto poučen. Obdobně soud usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56, podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobcovu žalobu proto, že ani po ustanovení právního zástupce z řad advokátů nebyl žalobce ochoten doplnit relevantní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí. V případě usnesení ze dne 26. 9. 2023, č. j. 54 A 28/2023-23, pak zdejší soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, jelikož žalobce nezaplatil soudní poplatek. Z jiných rozhodnutí soudu lze pro stručnost alespoň odkázat např. na usnesení ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 33/2019-19, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 51 A 56/2021-47, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 84/2022-19, nebo ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 40/2023-6. Žalobce též bezúspěšně podává mimořádné opravné prostředky, viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3023/22, kterým byla žalobcová ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Tamní případ se týkal žalobcovu sporu s Ministerstvem pro místní rozvoj, které mu uložilo pořádkovou pokutu, a žalobce se posléze domáhal obnovy řízení o uložení pořádkové pokuty, přestože neuvedl žádné nové dříve neznámé skutečnosti.

11. Ani v právě posuzované žalobě soud neshledává, že by žalobce sledoval ochranu svých veřejných subjektivních práv. Z jeho žádosti je patrné, že žalobce brojí proti usnesení zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 54 A 58/2025 a požaduje „zdůvodnit“ či „doložit“ tvrzení v něm uvedená. Na takové informace však žalobci právo podle zákona o svobodném přístupu k informacím zjevně nenáleží. Pokud jde o kopii spisu, pak žalobce dle napadeného rozhodnutí žádal o kopii spisu, který neexistuje. Dotaz *„Jaký je rozdíl mezi postupem senátu 54 A z 7.8.tr a Maxo v případě Bk“* pak nedává smysl nejen žalovanému, ale ani soudu.
12. Žalobce navíc v žalobě nijak nepolemizuje s důvody napadeného rozhodnutí, protože jen zcela neurčitě hovoří o skandálním postupu a dehonestaci, ale není schopen vytknout byt' jen jediný nedostatek napadeného rozhodnutí. Žaloba tedy má stejně jako v předešlých případech vady. Soud v textu nynější žaloby nenalezl srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možno dovodit, že se žalobce v daném případě hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. a (tentokrát) spolupracovat se soudem při odstraňování vad žaloby. Soud je naopak přesvědčen, že jde jen o další z dlouhé řady „řízení pro řízení“, která žalobce čas od času generuje a stejně jako v nynější věci postupuje tak, že zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení, a vytváří tak řízení další, čímž je donekonečna „řetězí“. Soud se proto přidržel závěrů vyslovených v usnesení č. j. 54 A 71/2023-11 (a obdobně též např. v usnesení ze dne 4. 4. 2024, č. j. 37 A 9/2024-11), a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce prokazatelně nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv.
13. Jelikož je podaná žaloba zjevným zneužitím práva, soud již nevyzýval žalobce k odstranění jejích vad postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť by to bylo zjevně zbytečné. Z hlediska důvodu odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nicméně podání vadné žaloby podpůrným důvodem pro konstatování zjevného zneužití práva, neboť žalobce podává vadné žaloby opakovaně a jejich vady zásadně nikdy neodstraňuje.
14. Pro úplnost soud dodává, že byt' je v záhlaví žaloby odkázáno na § 79, § 80 a § 175 s. ř. s., tj. na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (a dlužno dodat, že s. ř. s. nemá žádný § 175), z jejího obsahu plyne, že žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Podaná žaloba je tak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

K žádosti o osvobození od soudních poplatků a námitce podjatosti

15. Z důvodu odmítnutí žaloby se soud pro nadbytečnost blíže nezabýval žalobcovou žádostí o osvobození od soudních poplatků, kterou žalobce nadto podal pouze velmi obecně v záhlaví svého podání prostřednictvím slov „*požadavek dle § 36/3 zák. 150/2002 sb.*“. Vzhledem k tomu, že žaloba není věcně projednatelná, postrádá rozhodování o osvobození od soudních poplatků i výzva k zaplacení soudního poplatku bližšího smyslu. Poplatkové povinnosti ostatně podléhá pouze žaloba, která nebyla před prvním jednáním odmítnuta (srov. poslední větu § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).
16. Soud taktéž nepřehlédl, že žalobce uplatnil v žalobě i námitku systémové podjatosti zdejšího soudu (a Městského soudu v Praze). Soud však neshledal důvod k předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť i její uplatnění posoudil jako zneužití práva.
17. Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vznášeli-li účastník typově shodnou námitku podjatosti opakovaně, byť již o takových námitkách Nejvyšší správní soud samostatně rozhodoval, nemusí k takové námitce soud přihlížet, dospěje-li k závěru, že jde ze strany účastníka o zneužití práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, body 27 a 28).
19. Okolnosti, které mohou zavdávat pochybnosti o podjatosti soudce, mohou spočívat ve vztahu soudce k projednávané věci nebo k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Žalobce přitom nevylicil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly myslitelným způsobem svědčit o tom, že je dán vztah soudců senátu 54 Krajského soudu v Praze k projednávané věci nebo k žalobci, a které by mohly vzbuzovat pochybnost o jejich nepodjatosti.
20. Soud přesto nepřehlédl, že podání žalobce se týká žádosti o informace, kterou se dotazoval Krajského soudu v Praze ohledně soudců působících v oddělení 54. Dva soudci z tohoto oddělení, jichž se žalobcová žádost adresně týkala, učinili oznámení o své podjatosti ve smyslu § 8 odst. 3 s. ř. s. Na základě toho předseda soudu opatřením ze dne 7. 1. 2025 pověřil vyřízení věci zastupující soudce dle rozvrhu práce. Pokud jde o třetí členku soudního oddělení 54, tak ta by z důvodu dočasného přidělení k jinému soudu v dané věci tak jako tak nerozhodovala a rovněž byla nahrazena zástupem dle rozvrhu práce. Zastupujícího předsedy senátu ani zastupujících členů senátu se okolnosti uváděné ve zmiňované žádosti o informace zjevně netýkají, přičemž oni sami si nejsou vědomi žádných skutečností, které by mohly vzbuzovat pochybnost o jejich nepodjatosti.
21. Jak již bylo zmíněno, z žalobních tvrzení nejsou patrné žádné konkrétní skutečnosti poukazující na vztah konkrétního soudce k věci či k účastníkům, jde spíše o paušálně formulovanou námitku. Soudu je z předchozí činnosti známo, že žalobce opakovaně uplatňuje námitku podjatosti vůči soudcům zdejšího soudu a zpravidla ji zdůvodňuje vágními, nepodloženými a ne zcela srozumitelnými tvrzeními o korupci, politické objednávce a spolčení. Soud již proto vyhodnotil uplatnění takových námitek podjatosti ze strany žalobce jako zneužití práva, a proto k nim nepřihlížel (viz např. usnesení ze dne

27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 41 A 3/2023-37, či ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10).

22. Zároveň soud poukazuje na to, že žalobce i v minulosti opakovaně ve vztahu k soudcům Krajského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu uplatňoval námitku podjatosti, kterou dovozoval z tvrzené korupce a tendenčního rozhodování. O takových námitkách podjatosti Nejvyšší správní soud již rozhodoval a nevyhodnotil je jako důvodné (srov. usnesení ze dne 26. 11. 2015, č. j. Nao 310/2015-10, ze dne 9. 6. 2015, č. j. Nao 144/2015-13, či ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 270/2014-9). Nejvyšší správní soud již také shledal žalobcovu námitku podjatosti vůči soudu nedůvodnou proto, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na poměr soudců k věci samé nebo k účastníkům řízení (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 19/2023-10, bod 19).
23. Zdejší soud tak má za to, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti se již opakovaně dostala do sféry Nejvyššího správního soudu a je ve své podstatě opakujícím se obecným tvrzením založeným na nepodložené domněnce korupčního jednání a na nesouhlasu s procesním postupem. Soud ji proto vyhodnotil jako zneužití práva, nepřihlížel k ní a v rámci hospodárnosti řízení ji nepostoupil k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu ani nevyzýval žalobce k odstranění vad uplatněné námítky. Žalobci přitom zůstává zachována možnost vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce i v případné kasační stížnosti proti tomuto konečnému rozhodnutí.

Rozhodnutí o nákladech řízení

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2026

Josef Straka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.